

C O R N E L I U C O P O S U

CEEA CE SE NUMEȘTE LA NOI PRIVATIZARE ESTE CĂPĂTUIREA UNOR RECHINI, CARE ALBESC BANI MURDARI, PROFITÎND DE ANARHIA DIN ROMÂNIA

Recent, Președintele Franței, Jacques Chirac, a acordat domnului Corneliu Coposu LEGIUNEA DE ONOARE, la propunerea domnului Alain Lamassoure, ministru delegat pentru Afacerile Europene. În scrisoarea de înștiințare se arăta că domnului Corneliu Coposu i s-a decernat această distincție "ca semn de recunoaștere a operei întreprinsă în serviciul idealurilor democratice, pentru curajul manifestat de-a lungul luptei consecvente pentru libertate purtate în cadrul Partidului Național-Tărănesc încă din 1933, atât în timpul nazismului, cât și în timpul deceniilor de persecuție comunistă."

Anul acesta, la 2 iunie, l-am reîntîlnit pe domnul Coreliu Coposu pentru a treia oară. Deși în convalescență, a avut amabilitatea să mă primească și să-mi răspundă la câteva întrebări.

S.C.: Sunt 5 ani de la revoluție și trei ani de cînd v-am întîlnit prima dată. Ce s-a realizat din planurile, din speranțele pe care le aveți atunci?

C.C.: Foarte puțin! Din păcate, acum 3 ani, cînd ne-am văzut la Stockholm, eram mult mai optimist decît acum. Așa cum prevedeam, așa cum am spus în repetate rînduri, dar nu m-a crezut nimeni, am ajuns la marginea crizei economice, după care urmează catastrofa. Ultima dată FMI-ul ne-a refuzat categoric rata a doua, care, împreună cu anexele destinate comunicațiilor, reprezentau, împreună, jumătate de miliard de dolari, care fără îndoială că erau, pentru economia românească, o respirație, o prelungire a agoniei. Din păcate, condițiile oferite de guvern au determinat Fondul Monetar să ne refuze această tranșă, așa cum era de prevăzut, pentru că guvernul nu numai că n-a făcut nimic, dar nici n-a avea cea mai mică preocupare de a realiza altceva decît mijloace artificiale pentru prelungirea agoniei guvernamentale. Din păcate, perspectivele noastre de redresare economică sunt nule! Pentru că ceea ce îngrijorează opinia publică nu este criza momentană, am trecut prin mizerii mari, prin mizeriile războiului, prin criza cumplită postbelică, dar aveam înaintea o speranță. Această speranță ne lipsește acum! Nu vedem nici o perspectivă de ameliorare a situației economice, care este dublată și de o criză profundă socială, morală și politică. Lumea crede că printr-o schimbarea a guvernului Văcăroiu se va schimba ceva. Nu se va schimba nimic! Dacă în locul lui Văcăroiu va veni Ionescu, sau Popescu, situația rămîne aceeași, pentru că nu există un cabinet capabil să realizeze măcar un plan pentru ieșirea din impas. Suntem în situația ridicolă că avem un guvern care în 2 ani și jumătate nu a reușit să-și facă un program. Noi suntem guvernați fără program! Suntem guvernați la întîmplare, iar guvernul nu are nici măcar preocuparea de a căuta o ieșire din impasul economic cu care este confruntată țara. Deci din punctul acesta de vedere nu văd nici o perspectivă de ieșirea din haos, decît niște alegeri libere, dacă vor fi libere, care să aducă o altă alternativă, cu oameni care să dorească schimbarea, nu cu oameni care să închidă ochii și să viseze Moscova și Pekinul, nu cu oameni care s-au angajat fortuit pe cărarea Occidentului, pe care o sabotează vișînd redresarea miraculoasă a comunismului. Noi avem nevoie de oameni cu dorința de a face schimbare, cu dorința de a se îndrepta pe drumul economiei de piață și pe drumul democrației.

Guvernul nu face absolut nimic nici măcar în direcția privatizării. Ceea ce se numește la noi privatizare

este căpătuirea unor rechini, care albesc bani murdari, profitînd de anarhia din România. Deci îmi pare foarte rău, Silvia dragă, că nu te pot întîmpina nici măcar cu perspectiva roză a unui viitor bun, ci numai cu niște perspective umbroase, care nu încurajază pe nimeni și care mă tem, n-aș dori-o, dar mă tem să nu se soldeze cu o explozie de indignare populară, care ar da țara noastră peste cap. Asta este situația!

S.C.: Există ideea, împărtășită și în exil, că nici opoziția nu și-a făcut în această perioadă complet datoria, că au existat destui care au dorit să ajungă în Parlament, să se îmbogățească, ceea ce a făcut să se alieze repede cu guvernul, atunci cînd a fost vorba de cîștiguri și n-au servit întotdeauna interesele țării.

C.C.: Da, observația este justă. Situația din păcate este așa. La o țară care a fost năpăstuită de 50 de ani de comunism este un miracol să găsești un om de caracter! Nu uitați că personalitatea omului a fost dedublată în comunism și i-a integrat complexul relei credințe, complexul minciunii. Toată lumea știa că într-un fel trebuia să te porțonii în lume și în alt fel între ai tăi! Acest complex al relei credințe, complex al minciunii, care-i caracteristic tuturor țărilor comuniste, este vizibil la noi și, din păcate, avem două generații care niciodată nu se vor putea complex emancipa de sub opresiunea acestui complex. Deci, pe lîngă complexul de superioritate și inferioritate, cunoscute de psihologie, comuniștii au adăugat, poate ca un dezastru chiar mai mare decît sacrificiile din ultimul război mondial, acest complex al minciunii, al relei credințe. Din acest complex puteau să iasă oameni integri, care să pună, înainte de orice, interesele națiunii, așa cum am fi avut nevoie noi după prăbușirea comunismului? Nu puteau să iasă decît exemplare crescute la școala complexului de minciună! De aceea se poate spune pe drept că nici opoziția nu și-a făcut datoria. Dar în măsura în care opoziția a existat, ea a încercat, prin eforturi încununate de eșec, să opună o oarecare rezistență în noua alunecare a societății românești pe ulița comunismului. Și pentru aceasta ea totuși are meritul ei. Din alt punct de vedere, din punct de vedere al solidarității, a încercării de educare a opiniei publice pentru a înfrunța pericolul unei recăderi în mizerie, nu știu dacă ar fi putut face ceva. În orice caz, posibilitățile erau extrem de reduse... Sigur că intuiția, faimoasa intuiție românească, care a operat de-a lungul istoriei, acum încă nu s-a manifestat. Am găsit oameni care își exprimau adeziunea lor la domnul Președinte Ilescu și la guvernele lui cu explicația că "domnul Ilescu e bun creștin, că l-au văzut făcîndu-și cruce la Patriarhie!" Pe de altă parte sloganurile, care din nefericire, au prins la o lume care a fost ținută sub control 45 de ani și la care prătrundea o informație reală, adevărată, cu dificultate, ori ce fel de minciună, orice fel de

calomnie erau imediat crezute. La propaganda electorală de la confruntarea legislativă din 1992, oficialitatea a răspîndit despre noi calomnia că vrem să-l aducem pe Rege, care va lua pămîntul de la țărani, că vrem să vindem Ardealul ungarilor, ș.a.m.d. Prostii de felul acesta, care nu sunt condamnabile atît prin aberația lor, ci prin faptul că au prins teren, într-o cultură lipsită complet de o informare reală și corectă. La noi presa liberă, independentă, este aproape inexistentă, se numără pe degetele celor două mîni, iar în ceea ce privește radio și televiziune, acestea sunt controlate de stăpînire.

Cine să facă educația maselor? Așa că este lesne de înțeles că toate enormitățile, toate prostiile lansate pe piață, sunt crezute!

Noi avem o instituție, care probabil că va face să zîmbească Occidentul, avem faimoasa DIVIZIA D, din cadrul Securității, care dezinformează, care lansează un buchet de minciuni stabilite dinainte și bine analizate de către un mare colectiv de psihologi, care se ocupă cu asta și care pun la cale, să zic, 10 minciuni, pe care le lansează pe piață. După două săptămîni se controlează efectul lor. Sunt eliminate pe loc cele care n-au prins și se amplifică cele care au dobîndit credibilitate.

Această DIVIZIE D, care operează la ordinul Președintelui și al Guvernului, face treabă mai mare decît postul de televiziune - induce în eroare pe toți cetățenii!

Opoziția însă, lipsită complet de mijloace materiale, de transport, de tipografie - căci în România s-a păstrat în continuare monopolul hîrtiei, al imprimărilor, al difuzării presei, pentru că guvernul nu are interese să-l suprimă, căci îi aduc servicii. În condițiile acestea este foarte greu de luptat împotriva hidrei cu 7 capete, reprezentată nu numai de potențaii zilei, de rechini care s-au îmbogățit și care dispun de economia românească, ci și de clientela multiplă care este recompensată de regim cu diferite avantaje, mai mici sau mai mari. Sigur că este greu să lupți împotriva ei!

Care este speranța noastră? Pe de o parte redresarea faimoasei intuiții populare românești, care i-a ajutat pe români, chiar în epocile de mare criză, lipsiți complet de informație, să dibuiească totuși calea cea mai potrivită pentru ieșirea din impas, - intuiție care încă nu s-a manifestat -, ar putea să dea roade cu prilejul noilor alegeri; pe de altă parte, criza pe care nu poate nimeni s-o conteste, care determină ca peste 62% din populație să trăiască sub nivelul decent, să trăiască în sărăcie, ar putea să ducă, Doamne ferește, la o explozie de indignare!

S.C.: Imediat după revoluție, sau după căderea lui Ceaușescu, o parte din românii aflați în exil s-au întors în țară. Sunt totuși puțini cei care s-au întors comparativ cu cei care se află încă în exil. Unii motivează că nu au "primit îmbrățișarea țării", că sunt niște trădători, care o duc bine în străinătate...